

KINH DIỆU PHÁP THÁNH NIỆM XỨ

QUYỂN 3

Khi ấy, Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Nếu lại có người, đối với đời vị lai, cầu sinh cõi trời, người vì nhàm chán muốn lìa khổ; thì phải nên xa lìa các nghiệp phiền não, bạo ác, dâm dật và lìa nói dối phá hoại những tổn não cho tất cả hữu tình, tu các nghiệp lành khiến cho tăng trưởng, liên tục được quả báo an vui, lìa bỏ khổ não.

Đức Thế Tôn liền nói kệ:

*Hãy xa lìa bạo ác
Quả khổ sở chẳng có
Không xem thường nói dối
Nghe danh đều vui vẻ,
Tà chấp cùng oán tặc
Hàng phục khiến không khởi
Tổ ngộ phiền não nhiễm
Luôn tu pháp đối trị.*

Bấy giờ, Đức Phật lại bảo các Tỳ-kheo:

–Nếu lại có người, gặp duyên trái ngược đối với mình và người, thì phải nên giác ngộ, phá bỏ và xa lìa sự giả dối dính mắc, nghĩ tưởng đến các bậc Thánh hiền tu tập hạnh nhẫn; đối với của cải, bỏ ý tưởng tham vọng, nhân và phi nhân, thế gian và xuất thế gian, chánh đạo phi đạo, hoặc nam, hoặc nữ, nghiệp quả xấu tốt, chân thật hư vọng, cung điện nhà cửa, cung kính cúng dường... cho đến tất cả các cảnh nhớ và sạch, chớ khởi lên vọng chấp, cũng chẳng ganh ghét; chân thật xa lìa sự hư vọng, thương xót hữu tình nhập dần vào bậc Thánh, xa lìa địa ngục, tổn hại Diêm-ma, trừ diệt đen tối, tu tập trí tuệ, dính vào tham giận, giống như lửa độc, phải nên lìa bỏ, nghiệp báo gian khổ cay đắng, phát lồ sám hối, không nên che giấu, hiểu rõ văn tự, tuyên nói nhân khổ, đều nên xa lìa.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Nếu lại có người, đối với bạn ác và quyến thuộc của người khác, mà sinh tâm ghét thì nên khởi lên ý nghĩ này: Ta đã nhiều kiếp từ xa xưa đến nay, luân chuyển các nẻo; cha mẹ, thân tộc, bạn lành, tri thức cũng luân chuyển trong sinh tử, qua lại không dừng; đối với các hữu tình phải nên thương xót, khởi lên ý tưởng thân yêu, do điều này mà được xa lìa tham, sân và mê hoặc.

Khi ấy, các Tỳ-kheo bạch Đức Phật:

–Kính thưa Thế Tôn! Nếu lại có người giả dối nói hai lời làm chia lìa người nọ kẻ kia, thì sẽ chịu quả tương ứng gì? Cúi xin Thế Tôn diễn nói, chúng con thích nghe, để làm lợi ích cho tất cả hữu tình đời vị lai.

Đức Phật bảo Tỳ-kheo:

–Nên biết nói hai lời mắc nhiều quả báo sai khác, nói gọn có mười loại:

1. Dòng họ thấp hèn quyến thuộc xa lìa.
2. Bạn lành xa lìa, thêm nhiều bạn ác.
3. Ngu si ám độn, tăng trưởng lỗi lầm.
4. Chê bai Thánh hiền không tin nhân quả.
5. Che giấu lỗi mình, ưa nói lỗi người.
6. Giả dối thì nhiều, trung thực thì ít.
7. Chết đọa địa ngục, chịu khổ vô cùng.
8. Phóng túng tham, sân tiếng xấu đồn khắp.
9. Cửa cải tan mất mãi, luôn sầu khổ.
10. Xa lìa chánh pháp, thường sinh nơi biên địa.

Tỳ-kheo nên biết! Nghiệp của nói hai lời mắc quả báo như vậy, không nên dính mắc vào phải xả bỏ nó.

Lúc đó, có Tỳ-kheo lại bạch Đức Phật:

–Thưa Thế Tôn! Nếu có chúng sinh, lời nói thô ác sẽ chiêu cảm quả gì?

Đức Phật bảo:

–Nên biết ngữ nghiệp, mắc người quả báo:

1. Miệng nói ra như dao kiếm, tự thân bị thiêu đốt.
2. Tà kiến hừng hẫy, không có điều ác nào mà không làm.
3. Xa lìa Thánh hiền, càng ngày thêm nhiều bạn ác.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

4. Chúng đều nhàm chán, giống như các thứ độc.
5. Hình dáng bên ngoài hiểm ác, cao thấp không bằng nhau.
6. Phiền não hừng hẫy, của cải tiêu tan.
7. Thiêu đốt điều lành, pháp không thật càng tăng.
8. Thân thể hôi hám, nghe đều ngờ chán.
9. Xương khớp khô cạn, luôn bị bệnh khổ.
10. Chết đọa đường ác, luân chuyển sinh tử.

Tỳ-kheo nên biết! Ngũ nghiệp thô ác, chiêu cảm quả báo như vậy, ông nên xa lìa.

Khi ấy, Đức Thế Tôn nói kệ:

*Điều lành nên ưa thích
Như cha hay như mẹ
Lành đẹp thể đều vậy
Hãy xa lìa tranh cãi.
Đẹp lành trời, người vui
Đẹp lành càng siêng năng
Đẹp lành quyến thuộc nhiều
Đẹp lành lìa tam đồ
Đẹp lành dứt các ác
Đẹp lành lìa phiền não
Hay bỏ lời lỗi lầm
Nên tu các điều lành.*

Đức Thế Tôn nói kệ này rồi, bảo các Tỳ-kheo:

–Như vậy, lời nói thô ác phải nên xa lìa, hàng phục không cho nó khởi lên, chớ khiến nó tăng trưởng. Người hay nói lời thô ác kia, đọa vào địa ngục, chịu khổ đói khát, đủ các thứ sầu não, đối với nẻo ác kia, luôn luôn chịu đói khát, như lửa thiêu đốt, thường nghĩ đến ăn uống, số lượng chỉ cần bằng hạt cải, mà cũng không thể được hưởng gì ăn nhiều!

Tỳ-kheo nên biết! Các hữu tình kia, do nghiệp ác này, mà bị các khổ trời buộc, lửa cháy và đói khát liên tục thúc ép, không lúc nào tạm dừng. Quả khổ như vậy, đều do ngũ nghiệp thô ác giả dối cảm ứng tạo nên. Tỳ-kheo nên biết! Nghiệp ác giả dối và các công đức lành cao đẹp của trời, người đều do tâm tạo; nếu ngu si tăng cao khiến khinh khi chê bai Hiền thiện, khởi lên ý nghiệp ác, xa lìa bình

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

đẳng, ưa nói chuyện phải trái cái tốt cái xấu của người này người kia sẽ giống như dầu sắp hết, ánh sáng mờ dần, trí tuệ tổn giảm, phạm phải tội lỗi càng nhiều. Thế nên Tỳ-kheo! Thường phải xa lìa nghiệp ác giả dối, đừng để nó xâm hại; đối với danh lợi người khác, nếu sinh ganh ghét và giận dữ, thì thân tâm nào loạn không khi nào tạm dừng. Tỳ-kheo nên biết! Các nhân ác này, thiêu đốt điều lành, đối với đời tương lai, chắc chắn chiêu cảm quả khổ, xoay tròn không dừng, phải nên lìa bỏ.

Khi ấy, các Tỳ-kheo lại bạch Phật:

–Kính thưa Thế Tôn, nếu có chúng sinh, đối với hữu tình hay chẳng phải hữu tình luôn khởi tâm sân giận thì phải chịu quả báo gì?

Đức Phật bảo:

–Nên biết sân giận, đối với đời vị lai, bị mười điều suy tổn:

1. Oan gia càng nhiều, người đều nghi ngờ nhàm chán.
2. Sinh ở biên địa, xa lìa chánh pháp.
3. Các bệnh trời buộc, làm cho nghèo nàn khốn khổ.
4. Chết đọa làm chó sói, bạo ác ở nơi hoang dã.
5. Ở chỗ rắn độc, luôn luôn sân giận.
6. Căn xấu xí, quyến thuộc xa lìa.
7. Chết đọa địa ngục Hắc thẳng, chịu khổ liên tục.
8. Các khổ thiêu đốt, tay chân thân thể cháy khô.
9. Càng thêm tà chấp, chê bai Thánh hiền.
10. Luôn ở trong ba nẻo ác luân chuyển không dừng.

Mười điều suy tổn như vậy, đều do sân giận. Tỳ-kheo phải biết và nên xa lìa.

Lúc đó, có Tỳ-kheo lại bạch Phật:

–Kính thưa Thế Tôn! Nếu có chúng sinh, luôn tu hạnh không sân giận, thì sẽ được quả báo gì?

Đức Phật bảo:

–Chúng sinh đó được mười điều lợi ích đặc biệt tốt đẹp:

1. Điều đẹp lành vang khắp.
2. Xa lìa tánh cao ngạo, xem thường.
3. Có khả năng hàng phục sân giận.
4. Lìa bỏ ba nạn khổ.
5. Oán địch không hại được.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

6. Thường sinh cõi trời, người.
7. Quyến thuộc sum hợp.
8. Các căn không thiếu.
9. Sắc tướng đầy đủ.
10. Thành tựu sự giải thoát.

Tỳ-kheo nên biết! Mười điều lợi ích tốt đẹp đặc biệt như vậy, ông nên tu tập.

Khi ấy, Đức Thế Tôn nói bài kệ:

*Suy tổn do sân giận
Chìm đắm trong biển khổ
Các căn nhiều xấu xí
Bức bách khó chịu đựng,
Nhân lành sinh đường lành
Phi pháp vào địa ngục
Bàng sinh và quỷ thú
Tùy theo nghiệp ác lành.*

Đức Thế Tôn nói kệ này rồi, bảo các Tỳ-kheo:

–Nghiệp của thiện ác, tổn hại và lợi ích không đồng, tăng giảm lẫn nhau, tùy theo nghiệp lực, phải chịu quả báo, không sao tránh khỏi.

Lúc đó, các Tỳ-kheo lạc bạch Phật:

–Thưa Thế Tôn, hữu tình keo kiệt tham lam không thực hành tuệ thí, tự mình không có chỗ nương tựa, mê tối ngu si, không tin nhân quả, chê bai Thánh hiền, sẽ mắc quả báo như thế nào?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Nếu các hữu tình keo kiệt tham lam không có niềm tin; đối với tài vật, tự mình không dám thọ dụng, hướng gì bố thí cho người khác. Tỳ-kheo nên biết! Người ngu vô trí thường xa lìa bạn lành, lại hay tạo các tội; do nhân duyên này, đọa vào địa ngục, chịu khổ vô cùng.

Các Tỳ-kheo kia, nghe lời nói này rồi, lo sầu khổ ở kêu gào khóc lóc, bạch với Đức Phật:

–Thưa Thế Tôn! Các hữu tình này, cho đến bao giờ, mới hết khổ? Xin Đức Phật diễn nói, để làm lợi ích cho đời vị lai.

Khi ấy, Đức Thế Tôn bảo các Tỳ-kheo bằng bài kệ:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Nhân gian sáu vạn năm
Ngày đêm A-bộ-đà
Gom cả năm tháng kia
Trước ba vạn sáu ngàn,
Thừa thọ mạng đó ra
Sáu đó tặng hai vạn
Tám thứ lạnh địa ngục
Khổ liên tục vô tận.*

Đức Thế Tôn nói kệ này rồi, bảo các Tỳ-kheo:

–Đại địa ngục này, hữu tình bị khổ là do thân, ngữ, ý cao ngạo xem thường bậc Hiền thiện, chê bai chánh pháp, tạo tác chướng thật, phá hoại tượng Phật, thiêu đốt kinh điển, chê bai pháp chân thật, lời nói vô nghĩa, do nhân nơi nghiệp này, lối kéo dẫn dắt hữu tình, đọa vào chỗ hiểm ác, đủ các thứ trị phạt, chịu khổ liên tục, không có cùng tận.

Khi ấy, các Tỳ-kheo lại bạch Phật:

–Thưa Thế Tôn! Nếu lại có người, đối với chánh pháp và kinh điển sâu xa của Đức Phật, đọc tụng, diễn nói, khiến người khác tin thọ, phát tâm Bồ-đề thì sẽ được quả lợi ích thù thắng gì?

Bấy giờ, Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Người đó được vô lượng công đức rất cao cả và tốt đẹp. Các hữu tình này, thọ trì đọc tụng pháp sâu xa như vậy, phô diễn giảng nói, nương theo pháp tu hành, khởi lên niềm tin chân chánh, hàng phục chướng nhiễm, xa lìa đường ác, luôn ở chỗ trời, người, an ổn thích thú, tất cả Thánh hiền che chở giúp đỡ ngợi khen; đối với đời tương lai, đạt được Đa văn tổng trì, phước đức trí tuệ cao cả nhớ nghĩ không quên, cung điện châu ngọc thấy đều đầy đủ, cho đến khi mạng hết mau được thành tựu, thường lìa già bệnh, keo kiệt, tham lam, ganh ghét, mê hoặc, say loạn, chê bai chánh pháp, giả dối ôm giữ cái tà, tám nạn hiểm ác và các pháp không thật, tất cả thấy đều lìa bỏ.

Đức Phật lại bảo các Tỳ-kheo:

–Nếu lại có người, ngu mê ôm giữ tà ác; đối với thế gian, ưa thích sự giả dối, tạo nhiều tội lỗi; đối với việc làm đó, lại không hối hận, tâm ấy lại càng tăng thêm, tạo điều ác liên tục, không sợ chỗ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

hiểm ác, xa lìa bạn lành; do nhân nơi nghiệp này mà luân chuyển trong địa ngục, chịu quả khổ, chắc chắn không sao tránh khỏi.

Tỳ-kheo nên biết! Những người có trí đều lìa bỏ các nghiệp ác, phát khởi lòng tin chân chánh, tu tập pháp sửa đổi.

Tỳ-kheo nên biết! Do tâm tạo tội, nên chịu quả như vậy; giải thoát sự sinh tử luân chuyển trong các nẻo, cũng do từ nơi tâm; hay làm việc lừa dối nịnh hót, lại có thể điều phục, cũng có thể bạo ác, hay hưởng đến tam đồ rất đáng sợ, cũng do từ nơi tâm tạo nên; lại có khả năng xả bỏ, tu tập pháp lành; cũng có thể từ bỏ chân thật, an vui và cũng có thể xa lìa hư dối điên đảo, với đủ các loại nhân duyên và quả báo sai khác, hoặc giả hoặc thật, được quả báo chắc chắn hay không chắc chắn, có lợi ích hay không lợi ích, hoặc tốt hoặc chẳng phải tốt, đều có thể xa lìa, cũng có thể hiện bày đối với lý nhị không. Ví như đèn sáng, xua tan màn đêm, lại có thể hiện rõ ra các vật tượng... tâm cũng như vậy. Lại như nhân quả tốt xấu có sai khác, theo đuổi lẫn nhau, thường chẳng lìa bỏ, bị luân chuyển các nẻo, cũng do từ nơi tâm. Lại như sạch như ẩn hay lộ, tuy có khác, nhưng cùng nhau tăng giảm sự lý giả hay thật, cũng chẳng xa lìa; chánh kiến hay tà chấp; nghiệp ái hay chẳng phải ái; xuất ly hay chìm đắm, có lý hay phi lý, tướng tức hay xa lìa, đều là do tâm tạo.

Tỳ-kheo nên biết! Các nghiệp trói buộc, qua lại trong sinh tử, giống như cạm bẫy, trói buộc hữu tình, không được tự tại; ngu mê giả dối, bị phiền não trói buộc, ngăn che chân lý, khiến trí không phát khởi; đối với pháp hay chẳng phải pháp, không thể hiểu rõ, cũng chẳng tu tập, thực hành, để chứng đắc, chân lý nhị không, không do đâu hiện ra để chứng đắc.

Tỳ-kheo nên biết! Do vô minh này làm mê lầm chân lý; đối với giáo pháp của Đức Phật, chưa từng tỏ ngộ, chướng ngại khó giữ lại, tự mình không theo đó mà tu tập, trái lại còn ngăn ngừa người khác tu học, nói dối lỗi lầm, tăng thêm nhàm chán xa lìa. Nghiệp này do nhân chê bai chánh pháp, oán tặc đối với chư Phật. Nên đời đời ngu muội, luôn bị đọa vào địa ngục tối tăm, chịu đủ thứ khổ, không có cùng tận. Từ địa ngục này ra, rồi lại đọa làm ngựa quỳ, ngu mê, bạo ác, tàn hại lẫn thứ khổ. Lại từ ngựa quỳ ra, rồi đọa trong loài súc sinh, đói khát khổ cùng, các khổ trói buộc, luôn không dừng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

ngỉ, tâm sân thêm mạnh, giành nhau ăn uống, ý vui với ác, liên tục không gián đoạn, giống như lửa ở đời, thiêu đốt rừng hoang, nghiệp này cũng vậy, thiêu đốt điều lành làm tổn hại đến hữu tình.

Đức Thế Tôn lại nói kệ:

*Chúng hữu tình mê hoặc
Chê Phật, phá chánh pháp
Đọa vào ba nẻo khổ
Tận kiếp, không thể ra,
Chịu khổ nơi địa ngục
Tối tăm không chút sáng
Ngạ quỷ và bàng sinh
Đói khát không cùng tận,
Hữu tình do nghiệp trôi
Phiền não che trí tuệ
Chìm đắm biển hiểm ác
Kiếp hết không ra khỏi.*

Đức Thế Tôn nói kệ này rồi bảo các Tỳ-kheo:

–Do trước kia chê bai chánh pháp, tạo nhân của nghiệp ác, bị luân chuyển trong tam đồ, chịu khổ vô lượng, từ chỗ tam đồ kia, ra rồi, nếu được sinh trong loài người, thì nghèo hèn khổ khổ, các căn không đủ bị đói khát thúc ép, phiền não càng tăng, tánh lại bạo ác; giống như voi ngựa hung dữ, khó chế ngự; ngu mê ôm giữ cái xấu luôn luôn tương ứng, bệnh khổ trôi buộc, không có gián đoạn, tâm họ buông lung, phan duyên giả dối không dừng nghỉ, đui điếc câm ngọng, khó gặp chánh pháp, ở chỗ biên địa, không có trí tuệ; ngu si theo điều tà phải chịu các thứ khổ, không có cùng tận.

Tỳ-kheo nên biết! Tội chê bai chánh pháp, mắc quả báo vô lượng, nói không thể hết.

Đức Phật lại bảo Tỳ-kheo:

–Nếu lại có người tu các thiện định để mong cầu giải thoát, đối với Phật, Pháp, Tăng không sinh lòng chê bai, luôn luôn tôn trọng khen ngợi tin nhận thọ, giống như cha mẹ và bạn lành, luôn luôn thương yêu, giúp đỡ, tôn trọng và tin tưởng, không khởi lên ý xấu chê bai khiến cho tâm vui vẻ.

Khi ấy, các Tỳ-kheo lại bạch Phật:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Bạch Thế Tôn! Hữu tình làm sao lìa bỏ tội lỗi, tu tập hạnh thù thắng? Xin Thế Tôn giảng nói, để làm lợi ích cho đời vị lai.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn lại bảo các Tỳ-kheo:

–Hãy lắng nghe! Lắng nghe! Nay ta vì các ông, mà nói.

Nếu lại có người, lìa bỏ thân ngữ và các nghiệp ác, luôn tu tập nghiệp lành, lại đối với ba đời, an trụ quán sát, trừ bỏ các tà mạn, tôn trọng Tam bảo, sáng suốt thực hành tốt ba nghiệp, hưởng chứng Bồ-đề, đối với ba thời, xa lìa mọi dính mắc và tham sân...

Lại nữa, này Tỳ-kheo! Do nơi ba nghiệp mà xa lìa các lỗi lầm, ưa thích an trụ ở ba tụ tịnh giới, hưởng đến ba Bồ-đề, ba Chân như, xa lìa phiền não, an ổn suy nghĩ, khiến tâm bình đẳng, quán sát được tốt đẹp; lại xa lìa mạn nghi, được ba nghiệp thanh tịnh, hàng phục như bản làm chướng ngại ở bất cứ chỗ nào cũng có thể lìa trói buộc, tu tập chánh hạnh, nhớ nghĩ khổ không, ưa thích giải thoát sâu xa cao đẹp, xa lìa các ác, phát khởi phương tiện để phá hoại ngu si và các tham dục. Vì thế Tỳ-kheo, nên tu hạnh lành, xả bỏ mọi lỗi lầm và hay xa lìa đói khát, lạnh nóng, dung nhan tiêu tụy, phá trừ ngu tối, sầu não, hối hận, những thứ khổ nay thấy đều xả bỏ, được sinh cõi trời, người giàu có an vui, thông minh trí tuệ, nghe nhiều hiểu rộng, luôn tu hạnh xả bỏ và đầy đủ các thứ để cúng dường, như: hương, đèn, vòng hoa và chuỗi ngọc.

Này các Tỳ-kheo! Nếu khởi lên tà chấp, keo kiệt, tham lam, ganh ghét, giả dối nịnh hót, thì sẽ bị đọa làm ngã quý, chịu các khổ não thúc ép, tàn hại liên tục, không gián đoạn, đói khát thiêu đốt, khi nghiệp nhân thành thực, một mảy may cũng khó thoát khỏi sầu khổ trói buộc lại xa lìa giải thoát.

Khi ấy, các Tỳ-kheo bạch Phật:

–Kính bạch Thế Tôn! Các hữu tình này vì sao bị khổ như vậy? Cho đến bao giờ, mới được giải thoát và được chánh tín? Nay con suy nghĩ, không thể hiểu rõ. Lại nữa, hữu tình này ở trong đường ngã quý, ngày đêm mãi mãi chịu đói khát, nóng lạnh, sầu khổ, thân thể khô khan, si ám mê mờ thường không tạm bỏ. Cúi xin Phật diễn nói, để làm lợi ích cho đời vị lai.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các hữu tình này, đối với đời quá khứ, tạo các nghiệp ác,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

không tu phước tuệ, keo kiệt, tham lam, giả dối, phiền não quá mạnh, tự do buông thả, tham sân không thể hàng phục; sau khi mạng hết, đọa vào địa ngục, chịu khổ vô lượng; từ địa ngục ra, lại đọa vào ngạ quỷ, các khổ thúc ép, đói khát trời buộc, bất cứ ở chỗ nào cũng luôn chịu khổ, không người cứu giúp, không nơi nương tựa, nhớ nghĩ ăn uống, trọn không thể được, hối hận khóc lóc biết khi nào mới bỏ được khổ này!

Tỳ-kheo nên biết! Hữu tình ngu si, bị phiền não trời buộc, đều do ba nghiệp ác, luân chuyển trong tam đồ, nên chịu khổ như vậy.

Tỳ-kheo phải biết! Nếu lại có người cận sự nam, cận sự nữ, các Trời, Phạm, phá trừ được nghiệp ác kia, tu tập pháp lành, ưa thích chân đế tự quán kỹ thân mình chỉ là bốn đại, năm uẩn, khổ, không, vô thường, giống như bọt nước, cây chuối, giấc mộng, ánh điện, thấy đều là giả tạm.

Thế nên Tỳ-kheo! Đối với các pháp lành tu tập làm cho tăng trưởng; đối với mọi điều ác phải sửa đổi không cho khởi lên, an trụ cõi trời, người rất đáng được tôn trọng, thân, ngữ, ý, nghiệp tất cả đều được tự tại, xa lìa các lỗi lầm, giả tạm, dối trá và mọi kinh sợ nhất định xả bỏ, ưa thích hơn cả sự suy nghĩ vắng lặng, lìa mọi sự tán loạn, tạo ra các điều lành, đầu giữa và cuối không cho gián đoạn, hàng phục các căn, lìa bỏ trời buộc và các nẻo ác. Kẻ ngu si tối tăm, không rõ nhân quả, tạo nhiều điều ác, sẽ luân hồi trong ba nẻo khổ bị đẩy dẩy các khổ não.

Đức Thế Tôn bèn nói kệ:

*Nếu ưa thích trụ xứ
Nên quán thai tạng khổ
Xa lìa tham điên đảo
Phá hoại không cho khởi,
Dây nghiệp đã trời buộc
Tam đồ khổ vô tận
Như kiến bò vòng tròn.
Chìm đắm khó ra khỏi.*

Đức Thế Tôn nói kệ này rồi bảo các Tỳ-kheo:

–Khổ của già, bệnh, chết trời buộc hữu tình, không một chút lìa bỏ; ví như cá mắc lưới, nai trúng tên; trời buộc cũng lại như vậy.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lại nữa, này Tỳ-kheo! Tham ái như độc, sân hận tựa như lửa, giả dối nịnh hót mê mờ, che lấp tâm sáng phiền não mạnh mẽ luôn theo đuổi nhau, khiến chẳng ra khỏi. Nếu lại có người, tham cầu của cải, làm nhiều điều giả dối, nịnh hót để nuôi sống thân mạng; do vọng chấp trói buộc nên chịu luân hồi các nẻo; như cá nuốt câu; nhân tham mà khởi lên, như lửa nung nước, đều từ tâm sinh ra.

Đức Thế Tôn lại nói kệ:

*Mê chấp hư vọng kiến
Nghịch duyên hữu huyễn thân
Quả nhân thường ly đảo
Lìa nhân quả chẳng nhân,
Nhân luân chuyển phiền não
Hiểu rõ chứng chân không
Giải thoát, lìa phiền não
Lý chân thật chẳng không,
Bậc Diệu Giác Tối Thượng
Thấy đều quên hai chướng
Sâu lắng mãi không động
Lợi vui các hữu tình.*

Đức Thế Tôn nói kệ này rồi lại bảo các Tỳ-kheo:

–Nếu lại có người, khởi lên tâm chê bai không tin tưởng làm tổn hại Tam bảo, lấy các thứ hoa quả đem buôn bán đổi chác, để nuôi sống thân mạng. Do nhân duyên này, đọa vào đường ác, gặp các loài cá, chim thú hoang dã, mỏ nhọn sắc bén, giống như kim cang, hình thể xấu ác, nhiễu loạn rất đáng sợ, tập hợp lại đến ăn thịt, tay, chân, mắt, xương, tủy không để lại một thứ gì, hữu tình chịu khổ vô lượng, dây nghiệp trói buộc, luôn theo đuổi không bỏ, không nơi nương tựa, không ai cứu giúp, luân chuyển qua lại trong ba đường ác như vậy, mãi chẳng lìa bỏ; từ chỗ này ra, rồi lại đọa vào ngạ quỷ, bị đói khát thúc ép các điều khổ tăng thêm, miệng nói ra lửa cháy giống như núi lửa liên tục không gián đoạn, giá như có mưa lớn xuống khắp mọi nơi, nhưng lửa ác nghiệp này, trọn không thể diệt.

Tỳ-kheo nên biết! Nếu lại có người tu tập bố thí và giữ giới, cho đến trí tuệ; thì có thể giải thoát các thứ khổ sở.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lại nữa Tỳ-kheo! Nghiệp ác làm nhân, sẽ chiêu cảm quả ba nẻo khổ, hữu tình mê chấp, không thể hàng phục, phân biệt câu sinh phiến não; có một trăm hai mươi tám sử, ở trong ba cõi; muốn thực hành bốn Đế thì có mười hai, hợp hai các trên mà bàn thì có hai mươi bốn; nói hai mươi bốn là ước lược của ba cõi mà nói.

Lại nữa Tỳ-kheo! Bốn Đế, bốn Trí có mười sáu và hai kiến đạo, tu tập bốn Niệm xứ, tám Chánh đạo, năm Căn, năm Lực; sẽ giải thoát bạo ác và xa lìa thiêu đốt.

Lại nữa Tỳ-kheo! Nhị đế là cao tột, người trí nên tu tập và trụ vào ba niệm, xa lìa chúng ma và các ngã quý, đói khát khổ khổ, pháp lành liền được tăng trưởng.

Đức Thế Tôn lại nói kệ:

*Mười ác do tâm tạo
Chìm đắm, đường hiểm nguy
Cảnh tham si trói, chấp
Cảm quả, ắt theo sau,
Cực khổ đường địa ngục
Rên siết không chỗ nương
Duyên nóng tạo bóng vang
Kiếp hoại báo khó rời.
Ba nghiệp cần tinh tấn
Đa văn, học Tổng trì
Nhị nghiêm tu lục Độ
Viên mãn chứng Bồ-đề.*

Đức Thế Tôn nói kệ này rồi, liền bảo các Tỳ-kheo:

–Nếu lại có người tu ba nghiệp lành, ra sức học tập, bố thí, giữ giới, lìa bỏ bạo ác, ngu mê, tham ái, giải thoát các khổ; thì lìa được những điều ác của địa ngục ngã quý. Tỳ-kheo nên biết! Các cõi ngã quý phải chịu mọi thứ khổ, nóng lạnh, đói khát, khổ não, bức bách mà không thể xa lìa; do cao ngạo giả dối do các nghiệp ác này mà đọa lạc trong tam đồ; ở trong nẻo đó tàn hại lẫn nhau, tham, sân trói buộc, luôn luôn không rời. Do thuở xưa, xa lìa, bố thí, trì giới và đa văn, tạo ra các lỗi lầm, không thể biết rõ pháp và chẳng phải pháp... đối với chánh tín cũng đều mê ám, cũng chẳng tỉnh ngộ; do chướng ngại này mà nẻo lành của cõi trời, người không thể tu tập,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

cũng chẳng quán sát những việc được mất.

Lúc đó, các Tỳ-kheo lại bạch Phật:

–Thưa Thế Tôn! Nẻo A-tố-la bị chiêu cảm bởi nghiệp gì?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Lắng nghe, lắng nghe! Nay ta vì các ông mà nói. A-tố-la do thuở xưa giả dối luôn luôn tạo nghiệp nịnh hót, quanh co và các nghi hoặc trói buộc không bỏ được nên bị đọa vào A-tố-la; cũng do không tin, chê bai bậc Hiền thiện; đối với nhân quả chân chánh, không thể hiểu rõ, nên đọa vào nẻo ấy không có trí tuệ, ngu mê, vọng chấp, sợ hãi, khiếp nhược, chẳng được an ổn.

Lúc này, Đế Thích và chư Thiên trên trời Đao-lợi, nghe Đức Phật nói, vui mừng phấn khởi, đứng trước Đức Phật, dùng kệ tụng:

Đường ba thừa bằng phẳng

Mâu-ni đã tuyên nói

Lý chân không vô lậu

Bản thể lìa ràng buộc,

Lòng từ Phật ban khắp

Thương chúng sinh đau khổ

Ánh sáng mãi chiếu soi

Không bỏ tâm lợi tha.

Trời Đế Thích nói kệ này rồi, chấp tay cung kính, đứng ở một bên.

Đức Phật mới bảo Thiên đế:

–Pháp thanh tịnh ba thừa, ông nên tu tập, giúp lìa các trói buộc, nó bình đẳng trong sáng, có thể lìa hiểm ác, dứt mọi tối tăm, ánh sáng không nhiễm, giống như châu báu, thể tánh vốn thanh tịnh, chư Thiên nên vui mừng, ưa thích nó hơn hết tu tập vắng lặng, giữ gìn không bỏ. Còn đối với giới, thí và Tam-ma-địa nên ưa thích quán sát, cũng như chư Thiên kính thờ Thiên chủ mà xa lìa tội lỗi; với các hữu tình thì tôn kính, chiêm ngưỡng thờ phụng một lòng nhu nhuyễn hòa thuận. Nếu được sinh lên trời; sẽ được thân trong sạch tốt đẹp, xa lìa sân giận, dứt trừ, bụi nhơ cõi trần các cảnh giới, các nhân duyên, các tham giận, giải thoát sự chìm đắm, phá bỏ sự ganh ghét lẫn nhau giữa thân tộc bạn bè; bùn dơ của năm dục, thấy đều xa lìa; đối với các hữu tình kính nhường hòa thuận, luôn luôn được an trụ, khéo lìa

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

các nhiệm, tuân theo phép tắc oai nghi, tẩy sạch phiền não, hàng phục Ma-la, an trụ trí tuệ, thanh tịnh hơn hết, khéo giữ ba nghiệp, thường học thiền định, xả bỏ bợn ác và chẳng phạm hạnh, lìa hẳn trói buộc, luôn ở chỗ chư Thiên, có bạn lành tri thức, khuyên phát tâm rộng lớn tất sẽ mau lên bờ giác.

